

ВИШИОТ УПРАВЕН СУД во совет составен од судиите Владанка Панчурова Сулејманова - претседател на советот, Дијана Димитрова и Фани Илиевска - членови на советот, со записничар Милка Стефановска Трпевска - судски соработник, одлучувајќи по жалбата на тужителот Република Северна Македонија поднесена преку Државниот правобранител за подрачје Скопје, против Решението на Управниот суд У-6.бр.941/2020 од 28.04.2020 година година, за времена мерка, на седницата одржана на ден 02.09.2020 година, донесе:

РЕШЕНИЕ

Жалбата на тужителот Република Северна Македонија, поднесена преку Државниот правобранител за подрачје Скопје, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

Решението на Управниот суд У-6.бр.941/2020 од 28.04.2020 година, СЕ ПОТВРДУВА.

Образложение

Управниот суд со Решение У-6.бр.941/2020 од 28.04.2020 година предлогот на тужителот Република Северна Македонија, поднесен преку Државниот правобранител за подрачје Скопје, Управниот суд да донесе решение за одлагање од извршување на Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.11-245/5 од 19.03.2020 година, се до правосилно завршување на постапката по тужбата, го одбил како неосновано.

Незадоволен од решението на Управниот суд жалба изјави тужителот преку Државниот правобранител за подрачје Скопје поради суштествена повреда на одредбите на постапката, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и поради погрешна примена на материјалното право, со предлог жалбата да се уважи, оспореното решение да се преиначи на начин што се уважи предлогот за издавање времена мерка.

Вишиот управен суд по проучување на списите по предметот, ценејќи ги наводите во жалбата и испитувајќи го побиваното решение во смисла на член 354 во врска со член 371 од Законот за парнична постапка, најде:

Жалбата на тужителот е неоснована.

Видно од списите по предметот, тужениот орган со Решението бр.11-245/5 од 19.03.2020 година, под став 1 од диспозитивот, жалбата на жалителот Стратилат ДООЕЛ Кичево, против одлуката за давање на дивечот во ловиште бр.5 „Душегубица“ на користење концесија бр.44-375/2 од 28.01.2020 година, донесена по јавниот повик за давање на дивечот во ловиштата на користење по пат на концесија во ловните реони Кичево, Скопје, Неготино, Кавадарци, Берово и Струга на концедентот - Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија преку Министерството за земјоделство, шумарство и водостопанство, ја усвоил. Под став два од диспозитивот, ја поништил одлуката за давање на дивечот во Ловиште бр.5 „Душегубица“ на користење - концесија бр.44-375/2 од 28.01.2020 година, донесена по јавниот повик за давање на дивечот во ловиштата на користење по пат на концесија во ловните реони Кичево, Скопје, Неготино, Кавадарци, Берово и Струга на концедентот - Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија преку Министерството за земјоделство, шумарство и водостопанство и предметот го вратил на повторно постапување и одлучување на договорниот орган. Под став три, го задолжил договорниот орган да му ги надомести трошоците на жалителот во износ од 250,00 денари на име административна такса и износ од 9.300,00 денари на име надомест за водење на жалбена постапка во рок од 15 дена од денот на приемот на решението. Под став четири, навел дека решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки е конечно по извршената достава. Под став пет, навел дека странките се должни да ја почитуваат и да ја спроведат конечноата одлука на државната комисија. Под став шест, навел дека договорниот орган е должен да постапи согласно со Одлуката на Државната комисија во рок од 30 дена од денот на приемот на одлуката, при што да ги применува правното сфаќање и дадените забелешки на Државната комисија во одлуката.

Република Северна Македонија преку Државниот правобранител за подрачје Скопје незадоволна од вака донесеното Решение на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.11-245/5 од 19.03.2020 година поднела тужба до Управниот суд со барање судот да ја уважи тужбата, оспореното решение да го поништи и мериторно одлучи на начин што жалбата на жалителот Стратилат ДООЕЛ Кичево, ја одбие како неоснована. Со поднесувањето на тужбата тужителот истакнал и барање за определување времена мерка со која барал Управниот суд да донесе решение со кое ќе се одложи од извршување Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.11-245/5 од 19.03.2020 година, се до правосилно завршување на постапката по заведениот управен спор. Тужителот сметал дека се исполнети условите за издавање времена мерка затоа што се работи за постапка за доделување на право на користење - концесија на дивеч како добро од општ интерес, а со цел да не дојде до причинување сериозна штета на средствата на Буџетот на РСМ.

Управниот суд постапувајќи по барањето за определување времена мерка донел Решение У-6.бр.941/2020 од 28.04.2020 година со кое предлогот го одбил како неоснован. Управниот суд сметал дека не се исполнети условите од член 14 и 15 од Законот за управните спорови за да биде донесена предложената времена мерка, односно тужителот со ниту еден доказ не сторил веројатно дека донесувањето на времената мерка не би била спротивна на јавниот интерес, како и дека со извршувањето на оспорениот акт ќе му се нанесе ненадоместлива штета која тешко ќе може да се поправи.

Вишиот управен суд најде дека побиваното решение на Управниот суд е правилно и законито.

Согласно член 14 од Законот за управните спорови („Службен весник на Република Македонија бр.62/06 и 150/10) тужбата по правило, не го спречува извршувањето на управниот акт против кој е поднесена. По барање на тужителот кога извршувањето на управниот акт би му нанело штета која тешко би можела да се поправи, а одлагањето на извршувањето не му е спротивно на јавниот интерес, ниту со одлагањето би и се нанела поголема ненадоместлива штета на спротивната странка, органот чиј акт се извршува може да го одложи извршувањето, надлежниот орган е должен да донесе решение најдоцна во рок од 3 дена од приемот на барањето и може и од други причини да го одложи извршувањето на оспорениот акт до конечната судска одлука, ако тоа го дозволува јавниот интерес.

Според член 15 став 1 од истиот закон, ако надлежниот орган што го донел управниот акт пристапи кон извршување на актот до донесувањето на одлуката на судот, тужителот може да бара судот да донесе времена мерка за одлагање на извршувањето на управниот акт. Тужителот може да бара донесување на времена мерка и за времено уредување на состојбата во однос на спорниот правен однос ако тоа уредување, пред се, кај правните односи кои траат се покаже за потребно за да се избегнат потешки штетни последици или насиљство што се заканува.

Управниот суд постапувајќи по предлогот за издавање времена мерка оценил дека не се исполнети условите за донесување на времена мерка со кој ќе се одложи извршувањето на наведеното решение за што дал јасни и образложени причини кои и овој суд во целост ги прифаќа за правилни.

Имено, имајќи го предвид наведеното, како и фактот дека тужителот не ја оправдал ниту ја докажал основаноста на барањето за определување на времена мерка, Вишиот управен суд одлучувајќи по жалбата најде дека Управниот суд донел правилна одлука кога барањето го одбил како неосновано. Во образложението на решението судот се

повикал на цитираните законски одредби од Законот за управните спорови и оценил дека во барањето за издавање на времена мерка и прилозите кон истото, тужителот не навел факти ниту пак приложил докази од кои би можело да се утврди дека доколку мерката не биле донесена би настанала штета на страна на тужителот која тешко би можела да се поправи, дека донесувањето на времената мерка не е спротивно на јавниот интерес и дека со донесувањето на истата нема да се нанесе поголема ненадоместлива штета на спротивната страна.

Судот ги ценеше наводите на тужителот истакнати во жалбата по сите основи, меѓутоа најде дека истите се неосновани. Наведеното од причина што жалбените наводи биле и преходно изнесени во предлогот за издавање времена мерка и биле предмет на оцена од страна на Управниот суд во побиваното решение кои причини како правилни ги прифаќа и овој суд и смета дека се без влијание за донесување поинаква одлука по жалбата.

Предвид на наведеното, согласно член 370 став 1 точка 2 од Законот за парнична постапка и член 7-а од Законот за управните спорови, судот одлучи како во изреката на решението.

Решено во Виш управен суд на ден 02.09.2020 година под УЖВМ-2.бр.17/2020.

Записничар - судски соработник
Милка Стефановска Трпевска с.р.

Претседател на совет - Судија
Владанка Панчурова Сулејманова с.р.

/ЛС

